

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 287/2011-33

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. júla 2011 predbežne prerokoval sťažnosť M. Č., t. č. vo výkone, zastúpeného advokátom JUDr. J. G., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práv podľa čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 Tos 23/2010 z 9. augusta 2010 a sp. zn. 3 Tos 25/2010 zo 16. septembra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. Č. **o d m i e t a** pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. októbra 2010 doručená sťažnosť M. Č., t. č. vo výkone trestu (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. G., B., doplnená podaniami doručenými ústavnému súdu 25. októbra 2010, 4. februára 2011 a 1. marca 2011, vo veci namietaného porušenia jeho základných

práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práv podľa čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Tos 23/2010 z 9. augusta 2010 a sp. zn. 3 Tos 25/2010 zo 16. septembra 2010.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je trestne stíhaný pre trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1 a 2 písm. f) zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a iné. Trestné stíhanie bolo v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu v štádiu konania pred krajským súdom ako odvolacím súdom, a to na základe odvolania podaného okrem iných aj sťažovateľom proti rozsudku Okresného súdu Prešov (ďalej aj „okresný súd“) sp. zn. 3 T 23/2008 z 10. novembra 2009, a vec bola vedená pod sp. zn. 6 To 6/2010.

Po určení termínu verejného zasadnutia krajským súdom vo veci podaného odvolania sťažovateľ podaním zo 17. júla 2010 doručeným krajskému súdu 20. júla 2010 vzniesol námietku zaujatosti proti predsedovi senátu krajského súdu JUDr. V. D.. Senát odvolacieho súdu vznesenej námietke zaujatosti predsedu senátu nevyhoviel a uznesením sp. zn. 6 To 6/2010 z 22. júla 2010 vyslovil, že predseda senátu krajského súdu JUDr. V. D. nie je vylúčený z vykonávania úkonov odvolacieho konania v trestnej veci proti sťažovateľovi vedenej pod sp. zn. 6 To 6/2010.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej iný senát krajského súdu uznesením č. k. 3 Tos 23/2010-13190 z 9. augusta 2010 rozhodol tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) ako nedôvodnú zamietol.

Sťažovateľ v odvolacom konaní zároveň namietal zaujatosť celého senátu krajského súdu zloženého z predsedu JUDr. V. D. a sudcov JUDr. P. F. a JUDr. J. B. O tejto námietke napádaný senát rozhodol uznesením sp. zn. 6 To 6/2010 z 2. augusta 2010 tak, že tento senát nie je vylúčený z vykonávania úkonov odvolacieho konania v trestnej veci sťažovateľa vedenej krajským súdom pod sp. zn. 6 To 6/2010.

Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ, ako aj obžalovaný J. M. sťažnosť (tak osobne, ako aj prostredníctvom obhajcu). Iný senát krajského súdu o tejto sťažnosti rozhodol uznesením č. k. 3 Tos 25/2010-13244 zo 16. septembra 2010, ktorým ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietol.

Podľa názoru sťažovateľa krajský súd uzneseniami č. k. 3 Tos 23/2010-13190 z 9. augusta 2010 a č. k. 3 Tos 25/2010-13244 zo 16. septembra 2010 porušil jeho základné právo na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, základné právo na prezumpciu neviny zaručené v čl. 50 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 2 dohovoru a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Za porušenie označených práv sťažovateľ považuje tieto skutočnosti:

«- prvou je, že po určení termínu verejného zasadnutia v konaní 6 To 6/10 KS Prešov, predseda senátu JUDr. V. D. sám prehlásil, že sa cíti zaujatý v tejto trestnej veci, keď v januári 2009 požiadal o vylúčenie pri rozhodovaní o väzbe spoluobžalovaného J. M. z dôvodu, že sa pozná s ďalším obžalovaným v tejto trestnej veci, a to Mgr. D. M. Aj keď vec bola medzičasom ohľadom Mgr. M. vylúčená na samostatné konanie, ide o previazanosť osôb v tomto konaní a aj keď bude skutok obžaloby súdený v dvoch konaniach, ide vo vzťahu ku mne, sťažovateľovi, vždy o jeden a ten istý skutok.

- namietaný predseda senátu ako člen senátu rozhodoval tiež vo veci Krajského súdu sp. zn. 2 Tos 53/09, kde v písomnom vyhotovení tohto uznesenia na str. 3 prejedikoval vinu mňa, sťažovateľa, konštatovaním, že je nesporné, že som mal zorganizovať spáchanie obzvlášť závažnej trestnej činnosti v čase, keď som bol ja, sťažovateľ, vo väzbe a mal som sa dopustiť ďalších dielčích skutkov vraždy, ako to vyplýva z rozhodnutia okresného súdu, resp. obžaloby krajského prokurátora. Nech už potom neskoršie súd akokoľvek dôvodil, že v texte sa používajú výrazy, ktoré neprejudikujú moju vinu, nemožno sa vyhnúť tomu, aby nevznikli pochybnosti o porušení práva na nestranný súd a to už len použitím slova „je nesporné“ dal tento súd v minulosti najavo, že prejedikuje moju vinu, čím porušil princíp prezumpcie neviny. ... Pokiaľ v občianskoprávnom konaní na OS Brezno 4 C/194/2010 a v iných dokumentoch namietaní sudcovia tvrdia dnes, že k prejedikovaniu viny nedošlo, lebo sa vyjadrili slovom „mal“ (ktoré slovo vytrhli z kontextu celej vety), ide o neopodstatnenú obranu, nakoľko slovo „mal“ v kontexte vety, ktorá začína slovom

„nesporné“ sa inak nedá chápať, len tak, že v minulosti isto som ja, sťažovateľ, páchal trestnú činnosť.

Pre úplnosť uvádzam, že občianskoprávny návrh 4 C/194/2010 bol podaný dňa 8. 7. 2010 tak, ako vyplýva z potvrdenia, ktoré v prílohe prikladám, kedy som ja nevedel o tom, že vo veci bude rozhodovať JUDr. V. D. a členovia senátu, uvedení v podanom návrhu. ...

V konaní Okresného súdu v Brezne 4 C 194/2010 na ochranu osobnosti sa domáham vyslovenia, že došlo k zásahu do mojich práv, ak tam uvedení odporcovia, ktorí sú v postavení predsedu senátu Krajského súdu v Prešove a tiež členmi odvolacieho senátu Krajského súdu v Prešove rozhodujúci v mojej trestnej veci pred KS Prešov 6 To 6/2010 sa vyslovili v rozhodnutiach, keď rozhodovali o ďalšom trvaní mojej väzby tak, že „poukazujú na skutočnosť, že obžalovaný je stíhaný za závažný trestný čin spáchaný v spolupráci s organizovanou skupinou, pričom obžalovaný skutočnosť, že takýto skutok bude odhalený orgánmi činnými v trestnom konaní a súdom budú aplikované ustanovenia trestno-právnych predpisov včítane väzby, musel vziať v zreteľ. Nejde o skutok spáchaný v afekte, ale o skutok, ktorý bol plánovaný, organizovaný s ďalšími spolupáchateľmi“ (Uznesenie KS Prešov zo dňa 3. 2. 2009 2 Tos 5/09)

V ďalšom rozhodnutí, a to uznesení zo dňa 4. 1. 2010 2 Tos 53/09 uviedli „je nesporné, že obžalovaný mal zorganizovať spáchanie obzvlášť závažnej trestnej činnosti v čase, keď bol vo výkone väzby, pričom sa mal dopustiť ďalších dielčích skutkov vraždy, ako to vyplýva z rozhodnutia okresného súdu, resp. z obžaloby krajského prokurátora.“

Tvrdím ja, sťažovateľ, že vyššie uvedeným konštatovaním postupoval Krajský súd v Prešove v rozpore so základnou zásadou prezumpcie nevinu § 2 ods. 4 Tr. por., ktorú zásadu v sebe obsahuje aj čl. 50 ods. 2 Ústavy SR, Medzinárodné zmluvy, a to Všeobecná deklarácia ľudských práv... (čl. II ods. 1), Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd... v čl. 6 ods. 2 a Listine základných práv a slobôd čl. 40 ods. 2.

Už len použitím slova „je nesporné“ dal tento súd v minulosti najavo, že prejedikuje moju vinu, čím porušil princíp prezumpcie nevinu. ... Nemal preto predseda senátu a senát rozhodovať následne aj o mojom odvolaní, pričom moje námietky proti osobe predsedu senátu Krajského súdu v Prešove JUDr. V. D. považujem za opodstatnené tak, ako som to vyjadril v námietke zaujatosti, o ktorej v konečnom dôsledku rozhodoval Krajský súd v Prešove dňa 9. 8. 2010 uznesením 3 Tos 23/10-13190, ale ani senát v zložení JUDr. V. D.,

JUDr. P. F. a JUDr. J. B. tak, ako o tom rozhodoval v konečnom dôsledku na základe mojich námietok Krajský súd v Prešove dňa 16. 9. 2010 Uznesením 3 Tos 25/10-13244. Poukazujem v tomto smere na už známe nálezy Ústavného súdu SR, a to III. ÚS 79/08 a III. ÚS 24/05. Za najvýznamnejšie v tomto smere však považujem Rozsudok ESLP Nešťák proti Slovenskej republike z 27. 2. 2007 k sťažnosti č. 65559/01 pre porušenie čl. 5 ods. 1 písm. c) a čl. 6 ods. 1 a 2 Dohovoru (nezákonná a svojvoľná väzba, nespravodlivosť konania a porušenie princípu prezumpcie nevinny). V tomto rozhodnutí hlavným dôvodom sťažovateľovej námietky (má sa na mysli Nešťák) je, že sudcovia Krajského súdu, ktorí rozhodovali o jeho odvolaní, predtým rozhodovali o otázkach týkajúcich sa jeho väzby a už vopred boli toho názoru, čo aj vyslovili, že spáchal predmetný čin. Inými slovami povedané, v citovanom konaní sťažovateľ uviedol, že bol uznaný vinným tým istým senátom Krajského súdu, ktorý predtým uviedol, že sa sťažovateľ dopustil trestného činu, ktorý mu bol kladený za vinu. Takýto senát nemožno považovať za nestranný. Súd dospel k záveru, že za týchto okolností došlo k porušeniu sťažovateľovho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru na konanie pred nestranným súdom. Ide o presne tú istú situáciu ako v mojej veci. Z mojej strany existovala dôvodná obava z nedostatku nestrannosti predsedu senátu a senátu na ich strane. Táto obava nebola vo vzťahu k senátu objektívne ospravedlniteľná. Dôvodne som sa domáhal ja, sťažovateľ, vyslovenia, že predseda senátu Krajského súdu v Prešove JUDr. V. D. má byť vylúčený z vykonávania úkonov odvolacieho konania v mojej trestnej veci (Uznesenie 3 Tos 23/10-13190 zo dňa 9. 8. 2010), ako aj vyslovenia, že odvolací senát Krajského súdu v Prešove zložený z predsedu senátu JUDr. V. D. a sudcov JUDr. P. F. a JUDr. J. B. má byť tiež vylúčený z vykonávania úkonov odvolacieho konania v trestnej veci vedenej proti mne na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 6 To 6/2010. Boli to jednoducho subjektívne hľadiská, ale aj objektívne hľadiská tak, ako som to svojimi podaniami prostredníctvom svojich obhajcov odôvodňoval. Krajský súd v Prešove spochybňuje (3 Tos 23/10) moje námietky s tým, že vraj boli uvedené len výrazy „mal zorganizovať spáchanie obzvlášť závažnej trestnej činnosti...“ a nič viac. Nevyhodnocuje tvrdenia o tom, že „je nesporné, že som mal ja, sťažovateľ, zorganizovať spáchanie obzvlášť závažnej trestnej činnosti...“. Inými slovami povedané, vzhľadom na vyššie uvedené, že je nepochybné, nepopierateľné, že som spáchal trestnú činnosť. Je to úplne jasné v kontexte s celým textom uznesení, ktoré napádam. ...

V mojom prípade predseda senátu a senát Krajského súdu ešte pred rozhodnutím o vine vo svojich rozhodnutiach vyslovil názory, ktoré naznačovali, že som ja, sťažovateľ, spáchal trestný čin, pre ktorý som súdený...»

Sťažovateľ svoju sťažnosť opakovane doplňal. Doplnenie sťažnosti doručené ústavnému súdu 25. októbra 2010 pozostávalo zo zvukovej nahrávky a z prepisu ústneho odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu sp. zn. 6 To 6/2010 vydaného odvolacím súdom 22. septembra 2010. V doplnení sťažnosti doručenom ústavnému súdu 4. februára 2011 sťažovateľ uviedol, že „*Uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 Tos 23/10 zo dňa 9. 8. 2010 a 3 Tos 25/10 zo dňa 16. 9. 2010 došlo aj k porušeniu čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a to k porušeniu základného práva na zákonného sudcu.*“, aj keď toto doplnenie nepremietol do petitu na rozhodnutie.

V súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy sťažovateľ v doplnení sťažnosti doručenom ústavnému súdu 4. februára 2011 okrem iného uvádza:

«V zmysle záznamu Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 Tos/23/10 nachádzajúcim sa v mojom trestnom spise 3 T 23/08 na č. l. 13 188 je uvedené, že v trestnej veci proti mne, sťažovateľovi, „došlo ku zmene v zložení senátu tak, že na miesto JUDr. E. D., JUDr. F. M. a JUDr. E. R. konali v senáte JUDr. M. Z. a JUDr. V. M., pretože išlo o náhlu prekážku spôsobenú tým, že JUDr. E. R. je od 9. 8. do 27. 8. 2010 na dovolenke, JUDr. E. D. je od 6. 8. do 18. 8. 2010 na dovolenke a JUDr. F. M. pôsobil ako prokurátor, a tak je vylúčený z konania vo veci podľa § 31 ods. 2 Tr. por. Tento postup bol odôvodnený ustanovením § 51 ods. 6 zák. č. 757/2004 Z. z. U JUDr. F. M. však sa nejednalo o náhlu prekážku, ktorá by mu bránila vykonávať úkony a rozhodovať vo veci po kratší čas ako 6 týždňov, ale o prekážku trvalú. Takto potom bolo zjavné, že tento senát nemohol byť senátom, ktorému vec bola pridelená, ktorý by mohol v mojej veci rozhodovať, pretože na strane JUDr. F. M. existovala prekážka trvalá. Z týchto dôvodov potom nebol spôsobilý celý senát, pretože v jeho zložení nebol zaradený zákonný sudca. Tohto nebolo možné nahradiť postupom v zmysle ustanovenia § 51 ods. 6 zák. č. 757/2004 Z. z. Už vonkoncom nebol možný postup

„Rozvrhom práce trestného úseku Krajského súdu na rok 2010“ podľa abecedného poradia a prítomnosti na pracovisku.

Podľa § 3 ods. 3 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch zákonný sudca je sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci. Ak súd rozhoduje v senáte, zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení podľa rozvrhu práce na konanie a rozhodovanie v senáte. Z tohto vyplýva, že nebol možný postup taký ako to vyplýva zo záznamu Krajského súdu v Prešove označeného pod sp. zn. 3 Tos/23/10, ktorý sa nachádza na č. l. 13 188 spisu 3 T 23/08, t. j. že sa ďalší postup riadil režimom rozvrhu práce podľa abecedného poradia a prítomnosti na pracovisku.

Podľa § 51 ods. 1 zák. č. 757/2004 Z. z. ak zákon o súdoch neustanovuje inak, veci určené podľa predmetu konania sa v súlade s rozvrhom práce pridelujú jednotlivým senátom, samosudcom a súdnym úradníkom náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených ministerstvom tak, aby bola vylúčená možnosť ovplyvňovania pridelenia veci. Tak sa pri označenom postupe nestalo, postupovalo sa len tak, ako keby išlo o náhlu prekážku, ktorá bráni zákonnému sudcovi vykonávať úkony po kratší čas ako šesť týždňov.

Vytýkaný nezákonný postup mi v čase konania nebol známy, avšak napriek tomu poznamenávam..., že ak súd rozhoduje v senáte, zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení podľa rozvrhu práce na konanie a rozhodovanie v senáte. Zmenu v osobe zákonného sudcu možno vykonať len v súlade so zákonom a s rozvrhom práce, čo v prípade senátu Krajského súdu v Prešove sa nestalo, pretože tento senát nebol v správnom a zákonomnom zložení, ak sa postupovalo síce rozvrhom práce trestného úseku Krajského súdu na rok 2010, avšak podľa abecedného poradia a prítomnosti na pracovisku nie náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schváleným tak, aby bola vylúčená možnosť ovplyvňovania pridelenia veci. Navyiac, pokiaľ ide o JUDr. V. M., tak meno tohto sudcu sa v Rozvrhu práce trestného úseku Krajského súdu v Prešove na rok 2010 nenachádza a nemožno sa jednoducho dopátrať, ako sa mohol stať tento sudca zástupcom zákonného sudcu.

Táto istá situácia sa opakuje v konaní pred NS SR, kde sa nachádza obdobný podľa mňa,... nezákonný postup. Najvyšší súd SR v Bratislave dňa 25. 8. 2010 prijal návrh

na začatie konania v mojej právnej veci tak, že vec bola pridelená do senátu 2 Ndt a bola vedená pod spisovou značkou 2 Ndt/15/2010 tak, ako to vyplýva z č. l. 13 225 spisu 3 T 23/08. Z úradného záznamu zo dňa 31. 8. 2010 z č. l. 13 230 citovaného spisu vyplýva, že vzhľadom k čerpaniu riadnej dovolenky predsedu senátu 2 To JUDr. P. K. a predsedu senátu 3 To JUDr. M. L. v zmysle rozvrhu práce NS SR na rok 2010 čl. IV. bod 2 písm. a) veta druhá - zastupuje predsedu senátu 2 To JUDr. P. K. JUDr. E. B., predseda senátu 4 To. Podľa rozvrhu práce NS SR na rok 2010 str. 15 predsedami senátu sú JUDr. E. B., P. K. a M. L., avšak s rozdielnym obsadením senátov. Ak mal vo veci rozhodovať zákonný predseda senátu 2 To JUDr. P. K. a tohto zastupoval JUDr. M. L., ktorý bol tiež na dovolenke, bolo v rozpore so zákonom (zák. č. 757/2004 Z. z.) také postupovanie aké má na mysli čl. IV. bod 2 písm. a) veta druhá Rozvrhu práce NS SR na rok 2010, pretože to bolo v rozpore s ustanovením § 51 ods. 1 zákona o súdoch, lebo nedošlo k náhodnému výberu pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených ministerstvom tak, ako to má na mysli citované zákonné ustanovenie.

Zo súdneho spisu nie je zrejmé vo všetkých prípadoch zmien senátov a nedá sa to rozpoznať (a to v rozpore s požiadavkou spravodlivosti a transparentnosti súdneho konania, ako aj právom obvineného na zákonného sudcu) akým spôsobom bola založená príslušnosť senátov na prejednanie mojej veci, resp. príslušnosť jednotlivých sudcov, ktorí sa ocitli v senátoch rozhodujúcich v mojej veci. Vždy je konštatované len stručne to, čo možno označiť ako skutočnosť zmeny, ale nie je zrejmé, v oboch mnou vytykánych prípadoch, akým spôsobom bola založená príslušnosť senátov na prejednanie mojej veci a už vôbec nie, čím je daná príslušnosť jednotlivých sudcov, ktorí boli v oboch senátoch, a to či už prvostupňového súdu, kde konala JUDr. M. Z. a JUDr. V. M. - KS Košice a v odvolacom konaní JUDr. Ing. A. J. a JUDr. L. D., ktorí nie sú označení ani rozvrhom práce na rok 2010 NS SR ako členovia senátu JUDr. E. B., ktorý rozhodoval ako predseda senátu dňa 31. 8. 2010 v zložení senátu JUDr. E. B., JUDr. Ing. A. J. a JUDr. L. D. O takýchto sudcoch nenachádzam ani zmienku v piatej časti Rozvrhu práce NS SR, pokiaľ ide o trestnoprávne kolégium NS SR a tabuľkovo zoradených predsedov senátu. Jedine o JUDr. L. D. je uvedené, že je pridelený dočasne na výkon funkcie sudcu od 15. 10. 2009 do 15. 4. 2010. Na základe čoho pôsobil po tomto čase ako sudca NS SR a tvoril člena senátu na neverejnom zasadnutí 31. 8. 2010 v konaní 2 Ndt 15/2010 sa zistiť nedá. O JUDr. Ing. A. J., ktorý bol v

odvolacom senáte, nie je v rozvrhu práce NS SR na rok 2010 žiadna zmienka. Ja, sťažovateľ, tvrdím, že aj tento senát nie je senátom zloženým zo zákonných sudcov. Preto bolo porušené moje základné právo na nestranného sudcu zaručené v čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s právom na zákonného sudcu zaručené v čl. 48 ods. 1 Ústavy SR (nález I. ÚS 239/04). Tvrdím, že zákonom nepredvídateľným spôsobom tak o mojej veci rozhodoval iný senát, než senát zriadený zákonom v zmysle čl. 5 ods. 4 Dohovoru.»

V doplnení sťažnosti doručenom ústavnému súdu 1. marca 2011 sťažovateľ uviedol:
«V zmysle... Uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. augusta 2002, sp. zn. 7 To PT 15/02 „ústavný princíp zákonného sudcu je nenahradiateľnou podmienkou riadneho výkonu súdnej moci, lebo dotvára a upevňuje sudcovskú nezávislosť a predstavuje pre každého účastníka konania rovnakú záruku, že na rozhodnutie jeho veci sú povolané súdy a sudcovia podľa vopred určených zásad, t. j. procesných pravidiel tak, aby bola zachovaná zásada pevného pridelovania súdnej agendy a aby bol vylúčený (pre rôzne dôvody a rozličné účely) výber súdu a sudcov na konkrétny prípad. Ústavný princíp zákonného sudcu nemožno žiadnym spôsobom obchádzať, i keby dôvody na to boli akékoľvek a nemožno to zakrývať ani poukazovaním na - inak vecnú správnosť rozhodnutia - ktoré bolo vydané v rozpore s týmto princípom, lebo okrem iného historické skúsenosti poukazujú na to, aké nebezpečné je pre jednotlivca a pre spoločnosť, aké škodlivé pri nachádzaní práva je povolať na výkon spravodlivosti súdy a sudcov podľa účelových hľadísk ich výberu“ (teda pridelovanie určitých vecí „vybratým“ sudcom)...

Ak je pridelený sudca na konkrétnu vec v súlade s rozvrhom práce súdu, ešte to neznamená, že takéhoto sudcu možno považovať za zákonného, keďže rozvrh práce nemusí byť (a častokrát ani nie je) vypracovaný v súlade s požiadavkami Dohovoru, pričom tieto požiadavky majú prednosť pred bežným zákonom (na základe ktorého je vypracovaný rozvrh práce súdu), keďže zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd.

Na základe vyššie uvedeného je možné ustáliť, že vo veci bolo rozhodované v určitých štádiách sudcami, ktorých nemožno v zmysle Článku 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky označiť z objektívneho pohľadu, ako aj z pohľadu obvineného, ako zákonný sudca.

Do pozornosti ústavného súdu dávam nedostatočne zdôvodnenie, prečo sa JUDr. F. M. nestal „mojim“ zákonným sudcom príslušným na prejednanie veci. Nie je mi známe žiadne jeho predchádzajúce pôsobenie, konanie a rozhodnutie ako prokurátora v mojom prípade, ktoré by ho automaticky diskvalifikovalo z postu zákonného sudcu a z prejednaní mojej veci.»

Na základe sťažnosti doručenej ústavnému súdu 14. októbra 2010 sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1) Uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 Tos 23/10 zo dňa 9. 8. 2010 a 3 Tos 25/10 zo dňa 16. 9. 2010 došlo k porušeniu základných ľudských práv a slobôd sťažovateľa vyplývajúcich z čl. 46 ods. 1, čl. 50 ods. 2 Ústavy SR a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd ako aj Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1, 2.

2) Ústavný súd SR zrušuje rozhodnutia Krajského súdu v Prešove 3 Tos 23/10 zo dňa 9. 8. 2010 a 3 Tos 25/10 zo dňa 16. 9. 2010.

3) Krajský súd v Prešove je povinný uhradiť M. Č. trovy konania v sume 240,46 € do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu JUDr. J. G., B.“

Ústavný súd akceptoval doplnenie sťažnosti zo 4. februára 2011 a z 1. marca 2011 o namietané porušenie jeho základných práv podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru označenými uzneseniami krajského súdu.

V súvislosti s namietaným porušením svojich práv podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru sťažovateľ argumentuje tým, že senát krajského súdu, ktorého členom bol aj predseda terajšieho odvolacieho senátu, mal uznesením č. k. 2 Tos 53/2009-12824 zo 4. januára 2010, ktorým zamietol jeho sťažnosť proti uzneseniu prvostupňového súdu o zamietnutí žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu, prejudikovať vinu sťažovateľa. Sťažovateľ namieta porušenie svojich práv len označenými uzneseniami krajského súdu, čo vyplýva z ním navrhovaného petitu (doplneného podaním doručeným 4. februára 2011, pozn.), hoci v sťažnosti a jej doplnení vyslovuje výhrady aj proti postupu

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Ndt 15/2010, ale námietky proti postupu najvyššieho súdu nepremietol do petitu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom

prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd v prvom rade uvádza, že podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

Zo sťažnosti a z jej doplnení zo 4. februára 2011 a 1. marca 2011 vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 ústavy, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 1 listiny a práv podľa čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 a 2 dohovoru uzneseniami krajského súdu, ktorými bolo rozhodnuté o nevyhlúčení predsedu senátu (č. k. 3 Tos 23/10-13190 z 9. augusta 2010), ako aj senátu ako celku (č. k. 3 Tos 25/10-13244 zo 16. septembra 2010) z rozhodovania v odvolacom konaní v jeho trestnej veci.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

Podľa čl. 50 ods. 2 ústavy každý, proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 38 ods. 1 listiny nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu aj sudcu ustanoví zákon.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, sa považuje za nevinného, dokiaľ jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom.

Ústavný súd poznamenáva, že medzi obsahom základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, resp. čl. 38 ods. 1 listiny, ktorých znenie je totožné, a im porovnateľného práva na prejednanie veci nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností, a preto je potrebné ich posudzovať spoločne.

Princíp zákonného sudcu treba pokladať za celkom neopomenuteľnú podmienku výkonu súdnej moci, keďže na jednej strane dotvára a upevňuje sudcovskú nezávislosť a na strane druhej predstavuje pre účastníka konania záruku, že na rozhodnutie jeho veci sú

povolané súdy a sudcovia podľa vopred ustanovených zásad tak, aby bola zachovaná zásada pevného a náhodného prideľovania súdnej agendy a aby bol vylúčený – pre rôzne dôvody a rozličné účely – výber súdov a sudcov „ad hoc“ (I. ÚS 239/04).

Procesný postup, v ktorom o veci účastníka konania nerozhodol zákonný sudca, resp. súd zriadený v súlade so zákonom, je nezlučiteľný s garanciami vyplývajúcimi z čl. 48 ods. 1 ústavy a napokon aj z čl. 6 ods. 1 dohovoru, a rozhodnutie vydané v takomto konaní preto nemôže byť ústavne akceptovateľné (III. ÚS 116/06).

Podstatou sťažnosti sťažovateľa je tvrdenie, že senát krajského súdu 6 To, ktorý rozhodoval vo veci sťažovateľa ako odvolací súd, mal byť z dôvodu zaujatosti vylúčený z prerokovávania a rozhodovania vecí vedených krajským súdom pod sp. zn. 3 Tos 23/2010 a sp. zn. 3 Tos 25/2010. Keďže napriek tomu vo veciach sťažovateľa rozhodoval tento senát, došlo k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 ústavy, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 1 listiny, ako aj práv podľa čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 a 2 dohovoru.

Podľa judikatúry ústavného súdu skutočnosť, že sudcovia konajúci na okresnom súde a krajskom súde boli ustálení ako zákonní sudcovia postupom podľa platného rozvrhu práce, nepostačuje pre záver o tom, že naozaj konali ako zákonní sudcovia. Prvoradou podmienkou na správne ustálenie osoby zákonného sudcu je totiž správne ustálenie vecnej, resp. miestnej príslušnosti konajúceho súdu. Iba taký sudca určený podľa rozvrhu práce, ktorý je sudcom vecne a miestne príslušného súdu ustanoveného zákonom, je zákonným sudcom v zmysle čl. 48 ods. 1 ústavy, resp. nezávislým a nestranným sudcom podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru (m. m. II. ÚS 283/09).

Ústavný súd sa vo svojej doterajšej rozhodovacej činnosti už viackrát zaoberal sťažnosťami, v ktorých sťažovatelia namietali porušenie svojich ústavou garantovaných práv v súvislosti s rozhodovaním všeobecných súdov o námietkach zaujatosti vznesených sťažovateľmi ako účastníkmi súdneho konania proti zákonnému sudcovi, pričom jeho

judikatúra v porovnateľných veciach sa ustálila najmä na týchto východiskách (IV. ÚS 303/2010):

1. Účelom čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru je okrem iného zaručiť prístup k súdu a rovnaké právne postavenie v konaní pred súdom každému, kto žiada o ochranu tých svojich záujmov chránených právnym poriadkom, ktoré štát zveril do právomoci orgánov súdnej moci (II. ÚS 26/96). Článkom 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru sa zaručuje predovšetkým prístup k súdu, pretože len v takom prípade sa vytvárajú podmienky na domáhanie sa práva na súdnu ochranu oprávnenou osobou. Súd musí mať ústavou výslovne určenú kvalitu. To znamená, že musí byť nezávislý a nestranný.

2. Z čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru vyplýva právo účastníka súdneho konania na nestranný súd, ktorému zodpovedá ústavná povinnosť súdov prerokovať a rozhodnúť každú vec tak, aby voči účastníkom postupovali nezaujato a neutrálne, žiadnemu z nich nenadŕžali a objektívne posúdili všetky skutočnosti závažné pre rozhodnutie vo veci. Nestranný súd poskytuje všetkým účastníkom konania rovnaké príležitosti na uplatnenie všetkých práv, ktoré im zaručuje právny poriadok, pokiaľ má právomoc o nich rozhodnúť (m. m. II. ÚS 71/97, III. ÚS 24/05, IV. ÚS 38/09). Obsahom práva na prerokovanie veci pred nestranným súdom však nie je povinnosť súdu vyhovieť návrhu oprávnených osôb a vylúčiť nimi označeného sudcu z ďalšieho prerokovania a rozhodovania veci pre zaujatosť. Obsahom základného práva na prerokovanie veci nestranným súdom je len povinnosť súdu ústavne akceptovateľným spôsobom prerokovať každý návrh oprávnenej osoby na vylúčenie sudcu z ďalšieho prerokovania a rozhodnutia veci pre zaujatosť a rozhodnúť o ňom (m. m. I. ÚS 73/97).

3. Základné právo na prerokovanie a rozhodnutie veci nestranným súdom je v trestnom súdnom konaní garantované najmä prostredníctvom inštitútu vylúčenia sudcu z ďalšieho prejednávania a rozhodovania predmetnej veci pre zaujatosť. Z uvedeného dôvodu možno sudcu vylúčiť buď na návrh účastníka súdneho konania, alebo na základe návrhu samotného sudcu [podrobnosti o rozhodovaní súdu o námietkach zaujatosti upravuje

§ 31 a § 32 Trestného poriadku v zákonom ustanovenom rozsahu aj prostredníctvom inštitútu náhradného sudcu (§ 246 Trestného poriadku)].

4. Nestrannosť sa obyčajne definuje ako neprítomnosť predsudku (zaujatosti) a straníckosti. V judikatúre Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), na ktorú nadväzuje aj judikatúra ústavného súdu, sa rozlišuje posudzovanie nestrannosti podľa subjektívneho hľadiska, to znamená na základe osobného presvedčenia a správania konkrétneho sudcu v danej veci, a tiež podľa objektívneho hľadiska, teda zisťovaním, či sudca poskytoval dostatočné záruky, aby bola z tohto hľadiska vylúčená akákoľvek oprávnená pochybnosť (III. ÚS 16/00, IV. ÚS 38/09).

5. Nestrannosť sudcu nespočíva len v hodnotení subjektívneho pocitu sudcu, či sa cíti, resp. necíti byť zaujatý, ale aj v objektívnej úvahe, či možno usudzovať, že by sudca zaujatý mohol byť. Sudca môže byť subjektívne absolútne nestranný, ale i napriek tomu môže byť jeho nestrannosť vystavená oprávneným pochybnostiam vzhľadom na jeho status, rôzne funkcie, ktoré postupne vo veci vykonával, alebo vzhľadom na jeho pomer k veci, k stranám konania, k ich právnym zástupcom, k svedkom a pod. Z tohto hľadiska preto nezáleží ani na tom, že sudca sa k návrhu na jeho vylúčenie vyjadril v tom zmysle, že sa vnútorne necíti byť zaujatý. Rozhodujúce nie je jeho stanovisko, ale existencia objektívnych skutočností, ktoré vzbudzujú pochybnosť o jeho nestrannosti v očiach účastníkov konania a verejnosti (m. m. III. ÚS 24/05, III. ÚS 198/09).

6. Objektívna nestrannosť sa neposudzuje podľa subjektívneho hľadiska sudcu, ale podľa vonkajších objektívnych skutočností. V danom prípade platí tzv. teória zdania, podľa ktorej nestačí, že sudca je subjektívne nestranný, ale musí sa ako taký javiť aj objektívne v očiach účastníkov konania. Spravodlivosť nielenže má byť vykonávaná, ale sa musí aj javiť, že má byť vykonávaná (rozsudok ESLP vo veci Delcourt v. Belgicko zo 17. januára 1970). V tomto smere i zdanie môže byť dôležité. Mal by byť vylúčený každý sudca, u ktorého existuje opodstatnená obava, že nie je celkom nestranný, pretože v stávke je dôveryhodnosť, ktorú musí súdna moc vzbudzovať v demokratickej spoločnosti a hlavne u účastníkov konania (rozsudok ESLP vo veci Piersack v. Belgicko z 21. septembra 1982,

alebo obdobne rozsudok ESLP vo veci Padovani v. Taliansko z 26. februára 1993, m. m. tiež napr. nález ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 38/09).

Sťažovateľ zastáva názor, že k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie došlo tým, že napadnutými uzneseniami krajského súdu nebolo vyhovené jeho sťažnostiam proti označeným uzneseniam krajského súdu (odvolacieho senátu) o nevyhlúčení predsedu senátu a senátu ako celku z rozhodovania o odvolaní proti prvostupňovému rozsudku, a to napriek tomu, že predseda „*odvolacieho*“ senátu krajského súdu „*už v minulosti vyriekol svoju zaujatost' vo vzťahu k osobe spoluobvineného*“ sťažovateľa, ktorého trestné stíhanie však bolo vylúčené na samostatné konanie, ako aj tým, že predseda odvolacieho senátu krajského súdu sa v minulosti mal dopustiť porušenia zásady prezumpcie nevinoty vo vzťahu k sťažovateľovi a jeho spoluobvinenému.

Namietané porušenie základných práv sťažovateľa z dôvodu namietanej zaujatosti senátu odvolacieho súdu posúdil ústavný súd aj s ohľadom na to, či tu nie je ešte všeobecný súd, ktorý by mohol rozhodnúť o ochrane práv sťažovateľa.

Podľa § 368 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie možno podať proti rozhodnutiu súdu, ktorým bola vec právoplatne skončená.

Podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania.

Z citovaných ustanovení vyplýva, že skutočnosti namietané sťažovateľom zakladajú dôvod na podanie dovolania. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti ani v jeho doplnkoch neuviedol, či tento prostriedok na ochranu svojich práv uplatnil. Rozsudok okresného súdu č. k. 3 T 23/08-12731 z 10. novembra 2009 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 6 To 6/2010-13280 z 22. septembra 2010 nadobudol právoplatnosť 22. septembra 2010. Uvedeným uznesením krajský súd zamietol odvolanie sťažovateľa a jeho matky Ž. Č. proti

rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 3 T 23/08-12731 z 10. novembra 2009. Zo zisťovania ústavného súdu na okresnom súde, krajskom súde a na najvyššom súde vyplynulo, že sťažovateľ dovolanie proti uzneseniu krajského súdu č. k. 6 To 6/2010-13280 z 22. septembra 2010 nepodal.

V súvislosti s uvedeným ústavný súd poukazuje na subsidiárnu právomoc ústavného súdu, podľa ktorej právomoc ústavného súdu je daná len vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecného súdu.

Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá bez ďalšieho aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich.

Zmysel a účel uvedeného princípu subsidiarity spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré v občianskom súdnom konaní sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým právnickým osobám alebo fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

Vzhľadom na subsidiárnu právomoc ústavného súdu za týchto okolností nie je preto daný (ústavný) dôvod, aby ústavný súd vstupoval v trestnej veci sťažovateľa do právomoci všeobecných súdov. Nevyužitie uvedenej možnosti ochrany práva sťažovateľa (podanie dovolania, pozn.) nemožno nahrádzať sťažnosťou podanou ústavnému súdu, ktorý môže konať len vtedy, ak fyzická osoba alebo právnická osoba nemala inú možnosť účinnej ochrany svojich práv (čl. 127 ods. 1 ústavy). Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (obdobne napr. III. ÚS 57/06, I. ÚS 130/07, III. ÚS 33/09, III. ÚS 204/2011).

Vzhľadom na to, že ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa vyplývajúcimi zo sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júla 2011